

Jiří Weigl, IVK: O genderovém šílenství u sousedů a dotačních almužnách

- CZ24 News | 2. srpna 2022

NĚMECKO/ČESKO: Media přinesla o víkendu zprávu, že v Německu ministr spravedlnosti Marco Buschmann (FDP) a ministryně pro rodinu Lisa Pausová (Strana zelených) seznámili veřejnost s obsahem připravovaného zákona o „sebeurčení“. Ten má dát každému Němci právo jednou ročně změnit pohlaví, aniž by o tom rozhodoval soud či musel podstupovat nějaký medicínský zákrok či hormonální léčbu. Pohlaví a s tím související změnu jména bude možno měnit pouze návštěvou matriky. Prostě formalita, z muže ženou ihned a každý rok jinak. Zvolit bude možno i nebinární a jinou podobnou alternativu.

Zdá se, že šílenství na politické scéně u našich sousedů a obecně na Západě vůbec dosahuje vrcholu. Útok na společnost, normalitu a společenský řád ze strany progresivistických extrémistů přesahuje všechny meze. Pohlavní identita je jednou ze základních hodnot a jistot člověka v životě i ve společnosti. Je nezpochybnitelně biologicky daná a neexistuje žádná snadná možnost, jak se jí zbavit či ji změnit. Problém mizivého počtu jedinců, kteří se s vlastním pohlavím neidentifikují, nelze řešit rozbitím společenského řádu a arbitrární volitelností tzv. genderu. V ohrožení je především postavení žen a ochrana jejich práv. Zrůdnost transgenderové ideologie se jasně prokázala již v ženském sportu a hrozí, že jí na pospas budou vydány nejen sportovkyně, ale všechny ostatní.

Je příznačné, že jednoznačně se proti připravované legislativě postavila pouze ostrakizovaná AFD. Jinak jsou německá politická scéna i veřejnost spoutané politickou korektností a zastrašené aktivistickým terorem neschopné odporu.

Nejde však jen o Německo. Existuje reálně nebezpečí, že tyto neuvěřitelné absurdity a bizarnosti budou vnuceny i nám. K tomu všemu má sloužit pokračující centralizace rozhodování, zrušení práva veta a další snahy o oslabení národních států. Tyto excesy a faktická nemožnost ovlivnit toto sebedestruktivní směřování EU jsou daleko větší hrozbou pro budoucnost Evropy než válka na Ukrajině. Ale o tom se u nás nemluví.

Za zmínku stojí i údaj sobotního Práva- ČR loni získala z EU o 23,5 mld. Kč více, než do ní přispěla. To je pro mnohé překvapivě nízké číslo, které si málokdo uvědomuje. Veřejnost je vychovávána v pocitu, že bez evropských dotací by u nás prakticky nic nebylo, nic se nepodstavilo, nic nevybudovalo. Na každé opravené silnici, fasádě, neku-li nově otevřeném dálničním úseku či zrekonstruované památce hlásá dobře viditelná tabule, že to vše bylo postaveno a obnoveno díky štědré, často rozhodující sumě evropské dotace. Skutečnost je však poněkud jiná.

Pro ilustraci – jenom výdaje našeho státního rozpočtu byly v loňském roce 1907 mld. Kč. Peníze navíc z EU tedy představovaly 1,2% výdajů našeho státu. To znamená, že z každé stokoruny utracené naším státem nám EU dala pouze 1,20 Kč. Všechno ostatní jsme si zaplatili sami a dostali komplikovaně zpět přes Brusel neskutečnými byrokratickými procedurami a na věci, které nám předurčil a pak musel schválit evropský úředník. A to vůbec nezmiňuji fakt, že velká část těchto peněz byla spotřebována touto byrokracií samotnou, vyplývána či rozkradena, jak dokládají poslední korupční kauzy v Praze a Brně. A k tomu si ještě připomeňme těch každoročních 350 mld. Kč, které od nás odtékají na Západ jenom ve formě dividend, abychom si udělali obrázek, kdo vydělává a kdo koho dotuje.

AUTOR: Jiří Weigl

Zdroj: Institut Václava Klause